

HOMILIE ZEVENTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR C ZA 27 / ZO 28 JULI 2013

Vorige week vertelde het evangelie ons van het bezoek van Jezus aan de zussen Marta en Maria. Terwijl Marta in de keuken bezig was, maakte Maria van de gelegenheid gebruik om eens met Jezus bij te praten. Het wordt haar door Martha kwalijk genomen. Maria moest komen helpen. De keuken zou voorgaan. Maar voor Jezus is het gesprek niet onbelangrijk. Het gesprek is dus een vorm van aandacht schenken aan elkaar.

Het gesprek is noodzakelijk. Het gesprek hoort bij het leven. "Hadden wij maar meer met elkaar gesproken, dan zouden wij niet zover uit elkaar gegroeid zijn." Deze woorden heb ik vaker gehoord uit de mond van man en vrouw, of van ouders en kinderen. In die woorden klonk dan meestal enige spijt en pijn door. Iedereen weet uit ervaring, dat het bij een relatie hoort om tijd voor een gesprek te nemen en vooral om naar elkaar te luisteren. Er hoeven niet altijd grote conflicten ten oorsprong te liggen aan een onderlinge verwijdering. Het gaat meestal heel geleidelijk: Drukke, zorgen, vermoeidheid, geen tijd voor elkaar, geen zin om te luisteren. Het moeilijke gesprek uit de weg gaan. Dat zijn meestal de oorzaken. En opeens is er die afstand ten opzichte van elkaar. En hoe moeilijk is het dan om elkaar weer terug te vinden. Onderlinge relaties vragen nu eenmaal voortdurend om onderlinge aandacht en gesprek.

Deze greep uit het leven kan voor ons een opmaat zijn voor het thema van het zondagsevangelie. Dit evangelie wil onze aandacht vragen voor de wijze hoe wij met God omgaan. Ons voorbeeld is Jezus. Regelmatig lezen wij, dat hij tijd neemt om te bidden. Deze biddende Jezus maakt in het evangelie van vandaag zo'n intense indruk op de apostelen, dat zij spontaan aan Jezus de vraag stellen: "Heer, leer ons bidden." Want zelf vinden ze het bidden maar moeilijk. En Jezus leert hen het 'Onze Vader'. Dat is niet zomaar een gebedje. Jezus maakt daarmee zijn vrienden deelgenoot van zijn bijzondere relatie met de hemelse Vader. Vanaf dat moment mogen ook wij met Jezus tot God 'Abba-Vader' zeggen. Daarmee mogen wij ons opgenomen weten in die bijzondere liefdesband van Jezus met de hemelse Vader.

Zoals voor Jezus is het bidden ook voor ons het tijd hebben voor God. Dat is voor ons als gelovige mensen heel belangrijk. Toch ontmoet ik in toenemende mate mensen, die menen, dat het gebed geen wezenlijk onderdeel van ons christen-zijn is. Je zou het kunnen doen maar ook kunnen laten. Maar dan geldt ook voor ons het spreekwoord: Uit het oog, uit het hart. Ook is het een wijd verbreide misvatting, dat het gebed dan alleen maar hoeft, als daartoe de behoefte wordt gevoeld. Bijvoorbeeld als we zorgen hebben. Wanneer het woord 'bidden' valt, denken velen spontaan aan het vraaggebed, waarmee wij Gods aandacht vragen voor onze zorgen, ons verdriet en onze angst. Dit is niet verkeerd. Jezus heeft immers zelf gezegd: "Bidt en gij zult verkrijgen." Maar gelukkig is het gebed meer dan vragen of bedelen alleen. Als bidden alleen vragen zou zijn, dan zou er voor de welvaartsmens nauwelijks nog reden zijn om te bidden. Bidden is niet zozeer Gods aandacht vragen voor onze problemen maar gewoon aandacht aan God schenken. Het is 'hart voor God hebben'.

Wie een band met God heeft, wil ook aandacht schenken aan de naaste. Want bidden is voor Jezus geen wereld die los staat van de wereld om ons heen. Daarom geeft Hij aan deze woorden een eigen uitleg. Jezus zegt: bidden is goed en ook nodig, maar wees ook goed voor je naaste, ook als die op een lastig moment, al is het midden in de nacht, een beroep op je doet.

Natuurlijk zijn er momenten waarop we niet staan te juichen als iemand een beroep op ons doet, omdat onze eigen agenda erdoor in de war raakt. Maar wat laten we dan prevaleren? De nood van de ander of altijd toch ons eigen

gemak of voordeel? In het verhaal van Jezus leert Jezus ons, dat we alleen dan iets van God mogen verwachten, als onze medemens ook iets van ons mag verwachten. We vinden misschien, dat God te weinig naar ons luistert en dat Hij niet aan onze verwachtingen voldoet. Maar dan bidden we verkeerd. Een gebedje of een kaars is niet als een muntje dat we in de automaat stoppen om benden de verhoring als een snoepje uit het schuifje te trekken. Bidden houdt altijd in, dat we onze zorgen in Gods handen leggen met de woorden: "Uw wil geschiede."

Als wij onze nood in Gods handen leggen, geeft ons als verhoring minstens zijn heilige Geest: zijn bezieling, zijn troost, zijn hulp, zijn liefde, zijn nabijheid.

En dat is wat wij als gastvrije mensen minstens ook aan elkaar kunnen schenken. Amen.